

Динко.

(Погледва на вѣнъ) Азъ окъснѣхъ, трѣбва да си ходя, пѣкъ —

Инокентий.

(Спомнилъ си, че Динко щѣше да му казва нѣщо) Да, но ти щѣше — пѣкъ се заприказвахме.

Динко.

(Колебае се и, сѣкашъ, се бои) Казването туй, ако можешъ да сторишъ — (Млѣква и приглѣтва думата си).

Мълчание.

Инокентий.

(Гледа го дълго въ недоумѣние) Азъ не знамъ какво би могло да се стори! Единъ цѣлъ животъ динрихъ правдата; единъ цѣлъ животъ искахъ да остана вѣренъ на онова, което азъ намирахъ за хубаво и полезно — удържахъ се. Сега, когато азъ трѣба да бѣда назидание и когато се убѣдихъ, че това що върша е право — (Мълчание). (Развълнувано) Какво намѣри Тодоръ въ словата ми, че донесе така на владиката?

Динко.

Какъ! Личеше, че ти искаше да кажешъ, че младигъ сж прави, че старигъ сж грабители; послѣ ти тѣй докара приказката, че вепчки разбраха, гдѣто Тодоръ има смѣтки съ стария Маякъ.

А такова едно нѣщо не бива да се казва въ едно църковно слово.

Инокентий.

Ей гдѣ е разликата: азъ намирамъ, че може. Че ако отъ църковния анвонъ не се каже истината — тогава гдѣ? Ако ние, хората на църковата, не кажемъ смѣло истината — тогава кои ще сторятъ това? — (Развълнувано) Азъ додохъ до убѣдението, че ако у насъ работигъ отиватъ все тѣй, църковата ще ста-